

EMMA NIELSEN

Offentliggjort d. [25. maj 2016](#)

I starten af 70'erne bliver Emma Nielsen udsat for to dødsfald i den nære familie. Først dør hendes søn som ung af muskelsvind, og et år efter falder hendes mand om i haven. Sorgen over tabet ulmer stadig i baghovedet, men livet må gå videre.

EMMA VIL ALTID LEVE MED SORGEN, MEN LIVET GÅR VIDERE

Tekst og billeder af Kasper Gangelhoff Hansen fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole, 1. semester hold 2.

Emma er født i 1925 i Tulstrup, en lille by tæt på Skanderborg. Som 25-årig bliver hun gift med Jens. Sammen flytter de på en gård, hvor Jens skulle arbejde som fodermester i en kostald. Her hjalp Emma til med blandt andet at fodre kalvene og malke kørerne.

I dag har Emma boet på plejehjemmet Sønderskovhus i seks år. I det sekund man træder ind i hendes lejlighed, ser man, at Emma har levet et langt liv. Væggene er prydet med fotos af de steder, hvor hun har brugt sit liv, men mest af alt bærer hendes hjem præg af familien, der hænger på væggene omkring hende.

Da jeg møder Emma, sidder hun i sin lænestol for enden af lejligheden og kigger ud ad vinduet. Med et glas rød saftvand er det her foran TV'et, hun bruger sin tid, når hun ikke er til gymnastik, sang eller foredrag.

TRAGEDIERNE I 70'ERNE

I 1952 og 1954 bliver Emma og Jens' liv beriget med to sønner, Poul Verner og Jørgen. Og sammen med de to nye medlemmer af familien rykker de i 1967 teltpælene op og flytter til Elsted, lidt nord for Lystrup i Aarhus.

Men i starten af halvfjerdserne sker der noget forfærdeligt for den lille familie. Deres ene søn Jørgen mister livet i 1973. Han har fra fødslen kæmpet med muskelsvind, og dør desværre efter at have pådraget sig en lungebetændelse. Selvom de godt vidste, at han med sit handicap ikke ville få et langt liv, var det stadig svært: "Det er jo noget man ligesom pakker væk," siger Emma om Jørgens tidlige død.

Blot et år efter tabet af sønnen Jørgen oplever Emma og resten af familien endnu en tragedie. Hendes mand Jens har længe haft et dårligt hjerte, og en dag i 1974 falder han pludseligt om i haven. Jørgens død et år tidligere, havde ifølge Emma fremskyndt blodproppen.

Det var selvfølgelig hårdt, men det hele gik så hurtigt. Det var meget hårdere at miste min søn, siger Emma. "Ens børn er det værste. De skal ikke dø før en selv." Men man bliver jo nødt til at overleve. Og det gjorde Emma.

LIVET GÅR VIDERE

Deres anden søn Poul Verner flyttede sammen med sin kone tilbage til Aarhus for at hjælpe sin mor med sorgen. Han sagde sit job op i København og blev ansat på hovedbiblioteket i Aarhus.

Selvom sorgen lagde sig tungt over Emma for næsten halvtreds år siden, så påvirker det hende den dag i dag. Hun fortæller, at hun tænker på dem næsten hver dag, og når snakken falder på sønnens død, sænker hun hovedet, og begynder nervøst at lege med sine fingre. I øjenkrogen kan man ane de første dråber på vej, men hun holder dem stædigt tilbage.

For seks år siden døde Poul Verner. Efter Poul Verners død er forholdet til hans kone blomstret. Svigerdatteren besøger hende stadigvæk regelmæssigt sammen med oldebørnene. Hun passer Emmas have, og sammen har de hjulpet hinanden med at komme videre.